

Føroya
SOSIAL-DEMOKRATUR

Bladstjóri
VILHELM SØRENSEN

Prent:
A. ØSTER

YMISK TÍÐINDI

BÁTAKEYP

Jógvan Hansen, Hans P. Sivertsen, Norðdepli, Richard Johannesen, Meinhard og Esbern Poulsen, Óli Sivertsen, Hans E. Johannesen, Hvannasundi hava keypt »Viðarnes« úr Lórvík fyri 74.000 kr.

ÚTRÓÐURIN

Í Klakksvík eru bert 4—5 bátar, ið avreiða. Hinir eru allir til ísfisk. Einstakir bátar fáa onkra góða setu, men yvirhøvur fáa bátarnir lítið og einki. Brandur fekk upp í 5 setum. Á nokrum setum í vikuni (til fríggjadagin) fingur Glottin og Háenni um 220 kurvar hvør, Dragasund 450 kurvar.

HEIMKALLAÐUR

Tíðindi vilja vera við, at snarboð fóru til Íslands eftir Sjúðarberg fyrri at fáa hann heim at landa áðrenn streikan byrjar. Veitt 200 tons.

TIPS FOR FÆRØ-TURISTER

eitur ein stutt og greið vegleiðing, ið Føroya ferðamannafelag hevur latið

prenta, serliga ætlað til danskar turistar, ið ætla sær higar. Her er stutt yvir-lit yvir ferðalíkindi, gistingarviður-skifti, veðurlag, rúsdrekkaviðurkifti, kostnaðin og annað. Hent og vælgjörð vegleiðing.

MEIMKOMIN SKIP

Atlantsfarið við 8000. Skálanes við 21.800 fiskum.

SEYÐURIN

Í flestu stöðum er fyrst nú farið at lemja í álvara. Seyðurin er í flestu stöðum illa fyrirreikaður. Í einstökum stöðum stendur illa til. Í Viðvík á Viðoyinni t. d. væl verri enn lúti ringa kavaárið 1947.

KROSSORÐAGÁTAN

Næsta krossorðagáta kemur í blaðið komandi leygardag.

P.F.
Z. HEINESEN

Tlgr. Glimma - Tlf. 83 & 240

Føroyskar vørur keypast:

Hvít ull	16,50 kr. pr. kg
Dimm ull	14,00 - - -
Ullintir klátar	1,70 - - -
Salt. seyðask.	21,50 - - stk.
Salt. kálvask.	17,00 - - -
Rotað roð	275 - - -
Troyggjur, hvítar mynstrutar	trýtráðar 35,00 kr. pr. stk.

Í býti móti vørum.

DIVANTEPPIR

Vakurt seymaði divanteppir, reyð, grøn, gul og carrylitt

125 kr.

1/2 F **TÓRSBÚÐ** N. Finsengota 37. Tlf. 627.

Licitation

Gerð av o. u. 200 m. av veit til 4" hövudsvatnleiðing frá nýggja vatnbrunninum við Villingafoss verður her boðið fram til almenna licitation.

Frágreiðingar, treytir og tekningar fáast til láns ímóti 20.— kr. í veðhaldi á verkfrøðingaskrivstovu Tórshavnar býráðs frá leygardegi 5 mai 1951, kl. 10.

Skrivlig boð í afturlatnum konvolutti, merktur: »Boð uppá vatnleiðingarveit«, verða send verkfrøðingaskrivstovuni í seinasta lagi týsdagin 15 mai 1951, kl. 12, og tá opnað, meðan teir, ið boðið hava eru hjástaddir.

Tórshavn tann 3 mai 1951.

TEKNISKA NEVND TÓRSHAVNAR BÝRÁÐS

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Hövuðsskrivstova:
TÓRSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVAGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsögn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.

Renta av bankabók 3 1/2 % p. a.

Bankin er opin 11—15

— Leygardag 11—14

Hedín Brú: Feðgar á ferð. 8.

snerkti: Ikki eiti á, sum tað er manntómt hjá tær í morgun. — Og so læði hon upp á háð.

Kálvar var eitt him, hann kom heim og fór at leika í eftir mati. »Hugsar tú ikki um at fara í turt, áðrenn tú fær tær«, spyr móðirin.

»Nei, eg nerti tað ikki, eg eri so svangur, at eg vil doyggja«. Og so setti hann andlitíð til og hálvgrætt.

Tá fór gamla eftir trognum: »Jesus náði meg fyrri tær, letur tú hungursgeylini hoyrast út á geilur, tú kemur aftur?»

»Eg fari at leypa niðan til synirnar«, heldur Ketil, »kann henda, eg fái teir at leypa vestur á Vikar eftir tí, vit funnu«.

Um eina løtu kemur hann aftur og setir seg tungt niður á brúna at fáa sær turt upp á beinini, hann situr so brúnasiður og físir í skeggið.

Konan tekur einar hosur av fyrstaðnum og gevur honum: »Ja men hugs eg halsinarnar eru út ígjøgnum, tað er so skjótt, eg taki tær aftur«.

»Gott er, gev mær nál og ein tráðstubby, so rimpí eg tað aftur sjálvur«.

»Nei, lat meg«.

»Kom her, lat meg«.

So ryktust tey, men Ketil vann.

Tá var Kálvar sovnaður og lá viðopin á beinkinum og svav. Tað bar einki til við stoppingini hjá Ketli, hann er so illur, at tráðurin heldur ikki.

Konan gongur so smoykin og skavast um roykstovuna eina løtu. So kemur hon aftur til hansara, tekur hondina á knæið og ger seg orkulita: »Tað var synd, neyðardýrið, at geva tær krøv at fara í, tú hevur baksast úti. Nú beinir tú okkum eisini fyrri tráðnum, sum tú situr og slítur«.

Ketil hevur hövdið til viks og sprænir inn undir beinkin: »Einar krúddar hosur, tað liggur sekin á, men tað er tað, sum verri er: Vit eiga fimm tróllvaksnar synir rundan um okkum — eg sit her á tí hálvfjersinstjøgunda — at eg enn skal noyðast at halda meg vera tann frægasta«.

»Hvat sögdu synirnir?»

»Hvat teir sögu: Spottarins orð, tað var tað, ið eg fekk, teir læðu meg út, tí eg lá og dró soverðið saman«.

»Segði tú teimum um kobbán?»

»Jú: Tað kundi líkjust mær at hava skotið ein kavrotnan kobbán«.

»Viltu teir so ikki fara vestur á Vikar eftir hasum fyrri teg?»

»No-o! Teir kundu koma eina løtu í morgin at bera á veg við

mær, men teir sögdu, teir vildu ikki gera sær fyrri skommum, at koma dragsandi við soverðnum gjøgnum bygdina«.

»Tað sigi eg«, illfennir konan, »ikki eiti á, sum teir eru vorðnir rárir, síðan teir fóru undan minari hond, spillast av at bera nakrar brosmukálvar. Nei, eg havi sagt tað so mangan: Tað eru konurnar, tjóvasettar, ið beina fyrri teimum. Líka veit eg, hvat tað er fyrri slag, teir hava fingið aftur at sær, okkurt, sum hevur livað gentudagarnar við galdur og gneggj í stórbygdunum. Tá ið tað so er gift, skal tað apa sær eftir teimum finu, renna til handils og sita upp á stás, hugsar, tað skal kunna liva av at ganga og hálka við einari tvøgu allan dagin ígjøgnum. Og so er tað, Gud reddi meg, ongantið so erríð, sum tá ið tað eigur ikki serk upp á gumpin á sær longure«.

Ketil etur dögurða í tógn, hyggur ikki uppúr. Tá ið hann er liðugur, fer hann í fjósið, kemur aftur við einum hoysoppi og setir seg við eldin at turka innan úr skónum.

»Tú fer aftur eftir skóma, heldur konan, »ætla tú tær ikki at binda frið enn?»

»Friðurin hjá mær verður helst ikki fyrr enn undir torvuni. Eg má royna at ragga vestur aftur á Vikar, nú eg havi fingið mær. Tað nyttar lítið at vinna nakað, skal tað ikki verða tikið til hólðar«.

Konan bæði gapar og gløðir: »Tú man ikki vera rættisiktaður. Skal tú, ein oldingi, aðra náttina avstað aftur vestur á Vikar, hvussu skal tú orka tað?»

»Her batar eingin orking. Heldur tú sýslumaðurin spyr eftir, hvat eg orki, tá ið hann kemur at krevja fyrri grindarokningina? Eg veit ikki betur, enn at eg altíð havi noyðst at gjørt meir, enn eg orki, so kann eg gera tað í kvöld við. — Men eg veit ikki, hvussu alt er: Tað sum ger minst, livir best...«

Konan önti ikki, setti seg at skifta rotuskógvar, læt seg í reinar tuflur og hongdi eitt bunditurrklæð uttan á seg: »Nú fari eg niðan til prest at læna ross og tiggir. Hong nú tú skógvarnar aftur og far og legg teg. So kunna tit fara eftir veiðini, tá ið tað lýsir í morgin ári. — Nú verður tað, sum eg sigi«.

Tá klárnaði Ketil sum eitt glar í andliti og sló konuna niður á økslina: »Tú er eitt jarn, gamla. Devilstið skal tú verða býtt burtur fyrri hetta yngra slagið, um enn tað er eitt sindur skinnfriðari«.

Prestur lánti teimum ross, tað var ikki at siga, hann var bæði blíður og týður, spurdi, hvussu gingist hevði.

»Jú Harrin havi lov, eins beture, segði konan og legði sær orðfelli eftir Sýraki og segði honum, hvat teir hövdu funnið.

»So, teir hava skotið ein kobbá?» Ja, hann vildi keypa skinnið, segði prestur.